

Irena Petrović

**KO TE
ŠIŠA!**

— Laguna —

Copyright © Irena Petrović, 2023

Copyright © 2023 ovog izdanja, LAGUNA

**KO TE
ŠIŠA!**

Sadržaj

LOŠA DOBRODOŠLA	11
DVADESET PET CENTIMETARA	13
ŽIVOT OD BAKŠIŠA	17
HIRURŠKA REKONSTRUKCIJA	18
ČARI IZ KONTEJNERA	21
DUPLI VINJAK SAMO	23
ČITULJE I KOMUNALIJE	25
KAD SI STOLE, NOGE TE NE BOLE	27
NIKŠIČKO, A L'OREALOVO	29
IZBOR JE NA IZBORU	33
SLAĐA IZ OPOVA	34
ZAPRŠKA	36
NEKO MI JE UKRAO BICIKLO	39
PTT SRBIJA	44
TATA	46
LET SA ANĐELOM	50

PONOVNI SUSRET	52
DVE SMRTI	53
„KIKIRIKI“ FRIZERKA	55
OTKAZ	56
TAMTE-VAMTE	58
JEDNA JE MAJKA	60
ATOMSKO SKLONIŠTE	63
BAHATA GAZDARICA	67
F	69
SUSRET SA PESNIKOM	72
TANKA LINIJA	74
SRBIJANSKI VEZ	76
INSULINSKA REZISTENCIJA	80
HITNA U SALONU	83
SAMOZAPOŠLJAVANJE	85
RAZVOD	87
BRAK IZMEĐU DVOJE...	89
TRAKTOR	90
GORE JE LEPŠE	93
USNULA	95
TARTUFI	98
ZVEZDA – PARTIZAN	101
MANIJAKALNA DEPRESIJA	105
NATAŠA	109
GOLUB	113
DOBRO JUTRO	115
KAD 'OĆE, 'OĆE	118

RŠUMBRCI	121
ROŠTILJ KOD ŽIKE	124
SEDMICA	126
UNUK.	129
MESEČAR	132
BOBA	134
ČORBA	137
LJUBAV PREKO LEŠA	139
JAT	142
OPROŠTAJNO PISMO	145
FRIZERKA-PRILIKA	147
UDRI BRIGU NA POŠTENJE	150
LOŠ KATANAC	154
BIVŠI GAZDA	157
UGOVOR O ZAKUPU	159
UZVODNO-NIZVODNO	161
MOLJAC	164
KOMBINOVANO	167
DOKTORSKA POSLA	169
ŠUBLER.	171
INSPEKCIJA	173
PEČAT	176
RUŠKA	179
DUGA CEV	181
ĆURAN.	184
ŠUGA SA VRAČARA.	187
PESMA SA POSVETOM	190

LUDA MLADA	193
SVAKA SVOJU PESMU IMA	197
ARČI, NE ŽVAČI	199
BRICA ŽICA	202
KO KOME	206
PUK'Ō.	210
CRNO VINO.	213
PISTA U SURDULICI.	216
GEOMETAR.	218
SPASITELJ	220
S NEBA PA U REBRA.	223
STEFAN.	226
TRI PUTA PO JEDNA	228
KORONA.	231
POZIV NA BOJ	233
TOLJAGA	237
KARMA.	241
EKIPICA	244
PSIHO.	248
UMRI MUŠKI	251
<i>LJUBAV I MODA</i>	256
(NE)IZVRŠEN	259
DIZNILEND	262
HOLIVUDSKI OSMEH.	265
IRINDAN.	267

LOŠA DOBRODOŠLA

1999. godina

Ratna godina ostavila je ogroman trag na hroničnoj čupavici sa jakim kreonom oko očiju, koji je bio njen zaštitni znak. Sveže razvedena sa sinom od tri godine i bebom od sedam meseci, po preporuci „familijarnog ujke“ Jakova, Ira zakuca na vrata salona u Bulevaru kralja Aleksandra. Decembarsko jutro. Punačka žena srednjih godina, okruglog lica upitno, kao da je nije očekivala iako je bila najavljena, reče:

– Dobar dan, izvolite!

– Dobar dan! – izusti tiho, gotovo ponizno Ira. – Mene je poslao Jakov kod vas. Rekao mi je da ćete me primiti kao pomoćnog radnika!

– Uđite! Ja sam Zrinka! – pružila joj je ruku tako da je Ira osetila tu hladnoću kroz svaki deo svog tela.

– Ja sam Ira, tako me svi zovu! – predstavila se.

– Koliko imate godina? – upitala je Zrinka.

– Dvadeset šest!

– I imate dvoje male dece? – nastavila je da „seče“. – Jedno malo dete i bebu od sedam meseci, koliko sam razumela Jakova?

– Da – izustila je Ira drhtavim glasom, sa dozom straha da je ne vrati, da je ne primi u radnju. Sve vreme joj je instinkt govorio da je Zrinka imala dozu zla u glasu, očima, pogledu...

– Pa šta ćete kad se neko dete razboli? – preseče sve Irine emocije u trenutku, strepnju, želju, strah...

– Neće se razboleti! – odgovori odsečno, osećajući tada svoju decu u krilu, kako ih snažno grli i ne dozvoljava da se to dogodi. Krije ih, stiska u skute, čuva od zla...

– Dobro! Vidimo se sutra u osam. Ne tolerišem kašnjenje. Ni minut!

– Hvala, vidimo se! – reče Ira.

DVADESET PET CENTIMETARA

Prvi Irin radni dan. Krenula je sat ranije na posao da ne bi zakasnila. Sačekaće ispred. Prolazi kroz prilično urinirani haustor između dve zgrade i prilazi vratima lokala. Ispred šetaju tri vremešne gospođe s krznenim kapama na glavi, u dugačkim bundama. Nešto gundaju, onako svaka sebi u brk, a u stvari vrše neku vrstu međusobne rasprave. Ira je zastala na par metara, stežući u ruci sto pedeset dinara koje je dobila kao džeparac. Izbor je bio na njoj: kupiti cigarete ili omiljeni trouglic sa sirom. Za oboje nema.

Pojačao se žamor vremešnih gospođa. Sedam i trideset je ujutru, a salon radi od osam.

– Ali ja sam otišla po burek za ćerku! Došla sam prva! – reče po Irinoj proceni prva, najstarija gospođa.

– Da, ali niste videli mene! Stajala sam tu iza drveta da mi manje duva! – pravda se druga.

– Ha, ha, ha – smeje se treća. – Ja nemam taj problem! Došla sam poslednja, ne računajući ovo dete! – reče i obrati se Iri: – I ti čekaš friziranje?

– Ne, ja, u stvari...

– Dobro jutro! – Pojavila se Zrinka iznenada. Sedam sati i četrdeset pet minuta. U deliću sekunde je pogledala u sve tri gospođe i počela da skida katanac na vratima. Ira je prišla da joj pomogne dok su se gospođe dogegavale kao vozić u obdaništu. Jedna iza druge.

– Ne treba da komuniciraš sa mušterijama, samo poslovno! – polušapatom sa dozom ukora u glasu se obratila Iri, ni ne pogledavši je u oči.

– Ne, samo me pitala...

– Nema niko ništa da te pita! Na distanci niko neće ostvariti komunikaciju s tobom.

– Dobro... – prošapta Ira osetivši teskobu u grudima.

Izveštačenim osmehom, Zrinka je vremešne gospođe pitala koja je kada došla i kao Gestapo ih sve poređala po stolicama. Ira je našla ugao, koji je, ispostaviće se, konstantno zauzimala u toj radnji, dugačkoj malo više od tri metara, a širokoj svega metar i po. Svaka je morala da se pomeri da ona druga prođe jer nije postojala šansa da se mimoiđu.

Zrinka je napravila boju jednoj gospođi. Dok je čekala da boja odstoji, drugoj je prala kosu. Treća, ona *ha, ha, ha*, uzela je da čita *Ilustrovanu Politiku*.

Ira nije shvatala Zrinkinu jutarnju nervozu dok u razgovoru nije saznala da i ona ne voli kad je sačekaju tri mušterije, te sa vrata mora da se skida dok je one posmatraju kako se izuva, obuva i slično. Zakazivanje termina u salonu nikako nije bila opcija.

Ira je iskoristila desetak minuta da osmotri prostor oko sebe. Korito od lima u vidu šamponjere, ispred kojeg je nameštena stara kancelarijska stolica, nije moglo da se pomera po visini.

– Iro! Dodaj mi dve *Lepote i zdravlje* i par *Politika*, pet, šest recimo – reče Zrinka.

Ira je pogleda u čudu, ali bez reči je poslušala.

– Požuri malo!

– Evo, izvolite...

„Šta li će s ovim, majko moja mila?“, pomisli.

– Podignite se malo ka napred! – reče Zrinka gospođi onoj prvoj, što je išla ćerki po burek. – Još! Još! Još!

Gospođa ustade skoro sasvim dok joj se voda slivala niz vrat. Ira pritrči, uzima čist peškirić i tapkajući pokupi gospođu vodu sa vrata. Zrinka onu nabrojano gomilu novina stavlja gospođi ispod stražnjice i kaže: – E, sada izvolite! Sedite!

Gospođa spusti stražnjicu na dodatih dvadeset pet centimetara novina, zabacuje glavu unazad...

– Sada je dobro – konstatuje Zrinka. Ira u šoku, koji naravno ne sme da pokaže, zauzima svoj položaj/ugao i nemo nastavlja da posmatra svoje radno mesto.

Na zidu kuke za kapute, a na njima obešene mašine i fenovi. Od četiri aparata, tri su imala izolir-traku, mašine oko trupa a fen na spoju kabla i aparata. Plastični štitnik, zakačen pored, da lak ne ide u lice, vratio ju je u detinjstvo kad je s majkom išla kod frizera, pa su joj davali taj plastični štit da se igra dok mami sređuju kosu. Ona se igrala frizerke dok je njen otac maštao o ćerki, odličnom advokatu.

U ćošku, pored mesta za pranje kose, improvizovana vrata od drvenih letvica. To bi trebalo da je toalet, pa zbog zakona valjda... Jeste! Zrinka je upravo otišla da piški. Čulo se uriniranje, zatim voda. Oko deset sati stigla je devojka koja je radila tu.

Po podne je dolazila Dara, kao tek priučena, totalni prirodni antitalenat ali Zrinkina miljenica. Pomalo bezobrazna, neko od koga je Zrinka gutala knedle, a obična balavica koja je u pauzi pričala da je toliko čista da gura tuš u vaginu kako bi je lepo isprala. Takođe je smatrala da pranje zuba ujutru

može da se preskoči, a šminku je taložila po pet dana pa ju je subotom skidala...

Ako bi čak dala savet da je jutarnje govno dobro, Zrinka bi ga, po njenom savetu, verovatno i pojela za doručak.

– Pa ko nam je to došao? – obradovala se Zrinka Dari, pa nastavila: – Ovo je Ira, nova pomoćnica! Sada ćemo da vidimo kako kuva kafu.

Tri gospođe su bile ispraćene iz salona.

– Iro, nešto ću ti skrenuti pažnju! U radnji ima osam peškira. Čim se jedan iskoristi, ide na radijator i treba da ga okrećeš u toku smene da se što pre osuši. Diskretno, neprijetno. Ja ih perem subotom.

„Osam peškira za šest dana“, u čudu pomisli Ira.

Svaka je srknula svoj gutljaj kafe...

– Uf, dobra je! Pohvala od Zrinke. Bingo!

– Fu-fu-fu-fu-fu – duvajući u svoju kafu, Dara kao iz topa upita Iru: – Kolika ti je plata? – pitanje koje se nikad u kolektivima ne pita. Pitanje zbog kojeg su padali otkazi. Pitanje koje roditelji, kad vaspitavaju decu, treba odmah da ih nauče da je to pitanje opšte nekulture.

– Došla sam kao pomoćni radnik, nisam pitala za platu. Smatram da tek trebam da je zaradim!

– Ha, ha, ha, ha, ha – smejala se Dara kao budala kojoj odobre kredit.

– Rekla sam joj da dođe i polako se uhoda! – reče Zrinka.

A surova i gorka istina je bila da Ira uopšte nema platu. Do daljeg. Pokorno je čekala epitet radnika, ćutala i radila kao ženski frizer i pomalo učila muške frizure.

– Hajde da mi operete kosu! – naređivački zamoli Dara Zrinku. Ova skoči, ostavivši nepopijenu kafu, stane iza nje i krene da je trlja.

ŽIVOT OD BAKŠIŠA

Prolazili su dani. Ira je lagano ulazila u štos.

A ljudi...

Sve su je više voleli, tražili je... Podebelo je radila, ali plate nigde. Postporođajnu kilažu je brzo vratila na devojačku, a sa životom od bakšiša dovedena je do idealne figure o kojoj je maštala ceo svoj život. Tako je našla i nešto pozitivno u ovom početnom teroru. Bila je više gladna nego sita, ali se zato sve više i više sviđala sebi pogledavši se u ogledalo. Ako je Bog poslao jednu Zrinku da joj pomogne da izgleda manekenski, tako je trebalo biti. Džeparac joj je bio ukinut uz opasku: „Traži joj platu ili idi negde pa radi za platu! Ne mogu više da ti dajem novac.“

„Izboriću se ja već“, razmišljala je optimistički.

Bila je istrajna da sve istrpi samo da bude svoja, otvori svoj salon, nauči da radi muške frizure, a i da shvati koliko je Zrinkin teror u stvari dobar za nju kao buduću gazdaricu. To je značilo da nikad niko ne proživljava ono što je ona, da ne bude gladan na svom radnom mestu ni po cenu lepote...